

Sygn. akt III UK 69/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania D. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem zainteresowanej P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odsetki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt VIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej D. W. od wyroku Sądu Rejonowego w L. VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 czerwca 2014 r. w punkcie I - zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 16 listopada 2012 r. i przyznającego ubezpieczonej prawo do odsetek w wysokości ustawowej za okres od 15 października 2010 r. do 25 listopada 2012 r. od kwoty 49.179,90 zł tytułem wyrównania świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13 grudnia 2005 r. do 7 listopada 2006 r., w punkcie II - oddalającego odwołanie w zakresie odsetek

ustawowych za okres od 8 grudnia 2006 r. do 14 października 2010 r., a w punkcie III - orzekającego o kosztach procesu.

W sprawie tej ustalono, że ubezpieczona była zatrudniona w P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w J. na podstawie umowy o pracę z dnia 30 stycznia 2005 r. w wymiarze $\frac{1}{2}$ etatu na stanowisku głównej księgowej z wynagrodzeniem 1.500 zł brutto miesięcznie. Z dniem 1 maja 2005 r. doszło do zmiany zawartej umowy o pracę przez zwiększenie wymiaru zatrudnienia do pełnego etatu i przyznania premii miesięcznej w kwocie 5.500 zł brutto, która podlegała proporcjonalnemu zmniejszeniu w przypadku nieobecności pracownicy w pracy spowodowanej chorobą. Zmiana umowy o pracę związana była ze znacznym zwiększeniem obowiązków w sezonie letnim, w którym pracodawca znacznie poszerza zakres prowadzonej działalności oraz stan zatrudnienia. W dniu 14 czerwca 2005 r. ubezpieczona uległa wypadkowi przy pracy i była niezdolna do pracy. Otrzymywała wynagrodzenie chorobowe, natomiast z dniem 17 sierpnia 2005 r. został jej przyznany zasiłek chorobowy za okres od 13 grudnia 2005 r. do dnia 7 listopada 2006 r., następnie organ rentowy przyznał jej świadczenie rehabilitacyjne w wysokości nieuwzględniającej premii za czerwiec 2005 r.

Sąd drugiej instancji uznał, że dopiero decyzją z dnia 15 października 2010 r. organ rentowy odmówił uwzględnienia spornej premii w podstawie wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzja ta została wzruszona wyrokiem sądowym z dnia 27 września 2012 r., zmieniającym zaskarżoną decyzję przez zaliczenie spornej premii do podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego. W konsekwencji 26 listopada 2012 r. organ rentowy wypłacił ubezpieczonej kwotę 49.179,90 zł brutto tytułem wyrównania świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13 grudnia 2005 r. do 7 listopada 2006 r. Natomiast decyzją zaskarżoną w przedmiotowej sprawie nadal odmawiał zapłaty odsetek z tytułu niewypłacenia tego należnego świadczenia w terminie.

Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy pozostawał w zawinionej zwłoce w wypłacie ubezpieczonej świadczenia rehabilitacyjnego w prawidłowej wysokości od dnia 15 października 2010 r., w którym wydał decyzję odmawiającą wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego premii za czerwiec 2005 r. Tymczasem podstawę przyznania wnioskodawczyni świadczenia rehabilitacyjnego

w prawidłowej wysokości stanowił wyrok z dnia 2 czerwca 2010 r., który wliczał sporną premię do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Wcześniej kwestia ta była sporna na tyle, że dopiero przeprowadzenie w sprawie VII U (...) obszernego postępowania dowodowego pozwoliło wyjaśnić okoliczności i uzasadnienie przyznania spornej premii oraz legalność jej zaliczenia do podstawy wymiaru świadczeń chorobowych. Ponieważ decyzja o wliczeniu spornego świadczenia z uwzględnieniem wyroku sądowego była wydana 15 października 2010 r., przeto od tej daty były wymagalne i zostały zasądzone należne odsetki ustawowe.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła naruszenie: 1/ art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm., dalej: ustawa systemowa) przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wydaniu prawidłowej decyzji za okres od 8 grudnia 2005 r. do 14 października 2010 r. Tymczasem tylko ze względu na własne zaniechania organ ten nie wyjaśnił wszystkich okoliczności koniecznych do wydania decyzji, ponieważ dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia wraz z odsetkami; 2/ art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.) w związku z art. 7 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.), przez niewłaściwe zastosowanie. Tymczasem organ rentowy miał wiedzę o zasadności wliczenia premii za czerwiec 2005 r. do podstawy zasiłku chorobowego co najmniej od 18 stycznia 2006 r., przeto ponosił odpowiedzialność za brak ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego, ale nie dochował ustawowego terminu do wypłaty świadczenia w prawidłowej wysokości.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona twierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i

orzeczenie co do istoty sprawy, przez zasądzenie na rzecz skarżącej kwoty 23.153,63 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 49.179,90 zł za okres od 8 grudnia 2006 r. do 14 października 2010 r., a także o zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania z powodu ograniczenia kasacyjnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania z chybionym twierdzeniem o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi. W razie powołania przesłanki tzw. „przedsądu” z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., autorka skargi powinna w stosownym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby głębszej analizy zapadł wyrok oczywiście wadliwy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Tymczasem skarżąca nie wykazała, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia prawa w takim rozumieniu, ani że zaskarżony wyrok był oczywiście wadliwy. Wprawdzie polemiczna skarga kasacyjna podnosiła rozmaite kontrowersje faktyczne i prawne, tyle że nie zostały one objęte adekwatnymi - innymi niż rzekomo oczywista zasadność wniesionej skargi - wnioskami o przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania, których Sąd Najwyższy nie może domyślać się ani zastępować strony skarżącej w sformułowaniu takich wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które wymagałyby merytorycznej interwencji najwyższej instancji sądowej. W szczególności zabrakło proceduralnych podstaw kasacyjnych, przeto miarodajne były ustalenia zaskarzonego wyroku, że kontrowersje faktyczne i prawne oraz wyjaśnienie okoliczności istotnych do prawidłowego wyrokowania o odsetkach za opóźnienie w ustaleniu prawidłowej wysokości świadczeń chorobowych zostało dokonane

dopiero w wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku postępowaniach. Konkretnie rzecz ujmując, brak adekwatnych proceduralnych podstaw kasacyjnego zaskarżenia dyskwalifikował materialnoprawne podstawy i zarzuty kasacyjne. W konsekwencji zaskarżony wyrok nie został dotknięty kwalifikowaną wadliwością, która nie była ani ewidentna, a tym bardziej widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy już dlatego, że postulaty skarżącej wymagałyby kolejnej proceduralnej i materialnoprawnej weryfikacji wszystkich kontrowersyjnych okoliczności przyznania jej w czerwcu 2005 r. wysokiej „premii” miesięcznej w kwocie 5.500 zł w zestawieniu do wcześniej pobieranego wynagrodzenia w wysokości jedynie 1.500 zł w celu ustalenia odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego w ostatecznie sądowo ustalonej wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.